

PIO ATYA MINDENNAPI IMÁJA

1. Jézusom, Te mondtad: "KérjeteK és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek." Íme zörgetek, keresek és kérem kegyelmedet, hogy... (szándék)
Miatyánk... ÜdvözlégY... Dicsőség...

JÉZUSOM SZENT SZÍVE, REMÉLEK ÉS BÍZOM BENNED.

2. Jézusom, Te mondtad: "Amit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek." Íme most nevedben kérem az Atyától a kegyelmet, hogy... (szándék)
Miatyánk... ÜdvözlégY... Dicsőség...

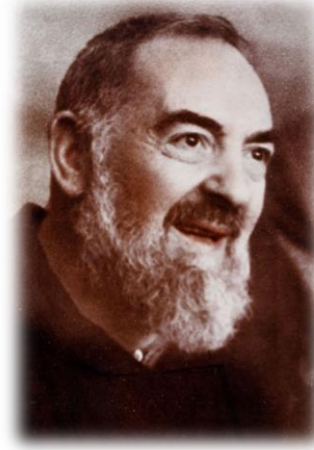
JÉZUSOM SZENT SZÍVE, REMÉLEK ÉS BÍZOM BENNED.

3. Jézusom, Te mondtad: "Ég és föld elmúlnak, de az én ígéim el nem múlnak." Íme most szavad csalatkozhatatlanságára támaszkodom és kérem kegyelmedet, hogy... (szándék)
Miatyánk... ÜdvözlégY... Dicsőség...

JÉZUSOM SZENT SZÍVE, REMÉLEK ÉS BÍZOM BENNED.

Jézus Szent Szíve, Te nem tudsz részvétlen lenni a szerencsétlenek iránt, légy irgalmas hozzánk, nyomorult bűnösökhöz is. Add meg nekünk Szűz Mária Szeplőtelen Szívének, a Te és a mi gyengéden szerető Édesanyánknak közbenjárására a kért kegyelmet.

Szent József, Jézus nevelőatyja, könyörögj értünk!

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA

(1887 – 1968)

FRANCESCO FORGIONE 1887. május 25-én született az olaszországi Pietrelcinában. Szülei, Orazio és Giuseppina mindjárt a születését követő napon elvitték őt a templomba, ahol fiuk a keresztségben a Ferenc nevet kapta. Gyermekkorában sokszor volt magányos; hallgató és félénk természetű, aki már fiatalon is állandóan imádkozott, és keserves könnyekre fakadt, ha valaki a jelenlétében

káromkodott. Amikor 1903-ban elindult a morconeai noviciátusba, édesanyja örömkönnyeket hullajtva így búcsúzott tőle: "A szívem megszakad, de ne gondold most édesanyád fájdalmára. Szent Ferenc hívott, hát menj!" Az ifjú kapucinus 23 éves volt, amikor pappá szentelték, és megkapta a **Padre Pio** nevet.

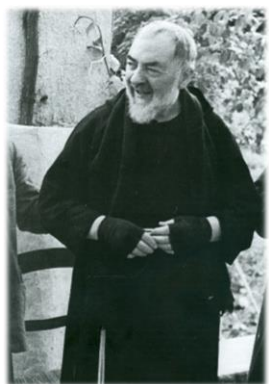
Hogy mit jelentett számára ez a nagy esemény és első szentmiséje, azt jól jellemzik a rend provinciálisához írt levelének Jézus Krisztusról szóló sorai: "Amikor ma a szeretet misztériumában remegő kézzel felemeltek, hadd legyek Veled együtt és Teérted, ó szentséges főpap; a világ számára út, igazság, élet és tökéletes engesztelő áldozat." Pio atya azonban nem sokáig élvezhette szerzetesi szolgálatait - a háború kitörésekor, hadköteles lévén, kénytelen volt bevonulni a seregbe. Ekkor volt alkalma először megismerkedni a bűnnel; itt tanulta meg, hogyan szeresse a bűnösöket.

Későbbi tanításában minderről a következőket vallotta: "A bűnt el kell választani a bűnöstől. A bűnt lehet gyűlölni, de a bűnöst szeretni kell!" Keresztre feszített ura iránt szeretettől lángra lobbant szíve azonban még nem volt elegendő. Ez a hatalmas szeretet szükségszerűen ki kellett hogy virágozzék a testén is: belső sebei 1918. szeptember 20-án külsőleg is láthatóvá váltak. Kezein, lábain és jobb oldalán a stigmák erősen véreztek, de a vér sosem alvadt meg, s ugyanakkor kellemes jázminillatot árasztott. Maga Pio atya így nyilatkozott a sebeiről: "Nagy szerencsétlenség a

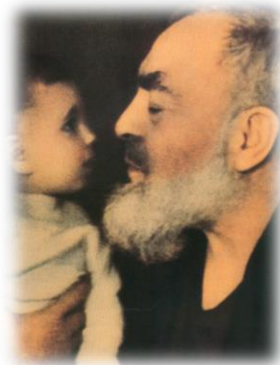

számomra, hogy nem tudom kifejezni annak az állandóan működő, égető vulkánnak a tűzét, amelyet Krisztus helyezett a bennem dobogó kicsi szívbe. Elemészt a felebaráti és az Istenszeretet - Isten jelenléte szilárd a lelkemben, szívemben pecsétként hordozom Őt!" Padre Pióból igazi lelki vezető vált; átérezte hivatását arra, hogy Krisztussal együtt az emberiség megváltója legyen. Nem ő élt többé, hanem az Úr élt benne a maga teljességében. A következőket mondta erről: "Amikor Jézus tudomra akarja hozni, hogy Ő vezet engem, megéreztettem velem sebeit, töviseit." Innentől kezdve egész élete szakadatlan áldozatbemutatássá változott:

minden nap megtapasztalhatta, miből is áll igazi atyának lenni. Egyre nagyobb tömegek kezdték ostromolni, mohón csipegetve őt - Pio a szó igazi értelmében "felfalt ember" lett. A legfontosabb keresztényi erények szerinte a szeretet és az alázatosság: "Mindig arra törekedjünk, hogy szerények legyünk a szeretet és az alázatosság erényeiben, mert ezek » a nagy épületnek « a vezér-gerendái, amikre a többi erény épülhet. Nagy szeretettel alázzuk meg magunkat Isten és az embertársaink előtt, mert Isten csak azokhoz szól, akik nagy alázattal viseltetnek Vele szemben. A másik fő erény a szeretet - amint atyja és rendjének alapítója,

Assisi Szent Ferenc, úgy Pio atya is mindent az isteni szeretetre vezetett vissza, hiszen **"A SZERETET ISTEN, ÉS AKI SZERETETBEN ÉL, AZ ISTENBEN ÉL!"**. Padre Pio példaadó módon vállalta a szenvedést - még idős korában is éjszakákon át gyóntatta a lelkeket, pedig egészségi állapota egyre romlott, hogy végül már csak tolószékhben tudott közlekedni. 1968. szeptember 20-án csendesen megünnepelte sebei megjelenésének 50. évfordulóját, másnap asztmarohamot kapott és szeptember 23-án a hajnali órákban örökre lehunyta szemait. Örökségül azonban ránk hagyta imacsoportjait, melyek hosszú idő óta terjednek világszerte, s Földünket behálózva töretlenül hirdetik a szeretetet. Pio atyát 1999. május 2-án II. János Pál pápa Rómában boldoggá avatta; 2002. június 16-án pedig megtörtént szentté avatása.

Pio atya imája szentáldozás után

Maradj velem, Uram, hogy el ne feledjelek. Tudod, hogy milyen könnyen elfordulok tőled. Maradj velem, Uram, mert gyenge vagyok, szükségem van erődre, hogy annyiszor el ne essek. Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én életem: nélküled lankad buzgóságom. Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én világosságom - nélküled sötétségben járok. Maradj velem, Uram, hogy megmutasd nekem akaratodat. Maradj velem, Uram, hogy halljam hangodat és kövesslek. Maradj velem, Uram, mert nagyon akarlak szeretni és mindig veled akarok lenni. Maradj velem, Uram, ha azt akarod, hogy hűséges legyek hozzád. Maradj velem, Jézus, mert bármilyen szegény is lelkem, azt kívánom számodra a vigasz helye és a szeretet fészke legyen. Maradj velem, Jézus, mert már késő van és a nap lenyugvóban: múlik az élet, közeledik a halál és szükséges megkettőzni az erőmet, hogy útközben el ne hagyjon. Nyugtalanítanak a kísértések, a sötétség, a szomorúság, a keresztek, a szenvedések: mennyire szükségem van Rád a számkivetésnek ezen az éjszakáján. Maradj velem, Jézus, mert az élet és veszedelmek éjszakájában szükségem van Rád. Add, hogy úgy felismerjelek, mint a tanítványok a kenyértöréskor: az eucharisztikus egyesülés legyen világosság, mely megtart engem; legyen egyetlen boldogsága szívemnek. Maradj velem, Uram, mert amikor jön a halál, akkor is veled egyesülve akarok lenni, ha nem is a szentáldozás által, legalább a kegyelem, a szeretet által. Maradj velem Jézus, nem kérem isteni vigasztalásodat, mert nem vagyok rá méltó, de igenis kérem a Te szentséges jelenlétedet. Maradj velem, Uram, Téged kereslek, a Te lelkedet, a Te szeretetted, a Te irgalmadat, a Te szívedet, mert szeretlek Téged és nem kérek más jutalmat, mint a szeretet gyarapodását. Szeresselek Téged egész szívemmel itt a földön, hogy tökéletesebben tovább szerethesselek az örökkévalóságban.

Ámen.